

Un idol ascuns

Joi, 5 ianuarie 2006

Gili Cârstea

Israelul spiritual, ca și cel după trup, are o mulțime de idoli. Unii sunt recunoscuți, alții sunt ascunși. Printre cei din urmă se află și nemurirea păcatului și a păcătoșilor. Sigur, nu veți găsi așa ceva printre cele 27 de credințe fundamentale, dar propuneți o discuție despre nimicirea păcătoșilor și veți constata imediat cât de venerat este acest idol printre noi, și cât de adânc este el ancorat în conștiința adventistă.

- Dumnezeu nu omoară pe nimeni!

- Cum așa? Scriptura spune clar că Dumnezeu va trimite foc din cer spre a-i nimici pe păcătoși.

- Dar păcătoșii nu sunt tot copiii Lui?

- Ba da, dar ei au refuzat oferta mântuitoare a Tatălui lor iubitor, s-au împietrit în păcat și nu se mai poate face nimic pentru ei. Au depășit limitele răbdării divine și a le permite să mai trăiască în mizeria păcatului ar fi un act de cruzime din partea lui Dumnezeu.

- Prin urmare, cei care se împietresc în păcat și nu mai pot fi ajutați de Dumnezeu, pot continua să trăiască la infinit în păcat, și singura cale de a scăpa de ei este intervenția lui Dumnezeu?

- Așa spune Scriptura că se va întâmpla...

Astfel de dialoguri au loc la nesfârșit în poporul nostru. Nimeni nu-și dă seama că asemenea explicații nu fac altceva decât să susțină minciuna lui Satana din Eden că păcatul nu omoară pe nimeni. Păcatul este nemuritor și inofensiv. Viața se poate dezvolta corect și fără amenințări sau pericole, dacă nu ar interveni pedepsele divine. Păcătoșii ar trăi veșnic dacă nu s-ar amesteca Dumnezeu.

Idolul acesta este adorat în cele mai multe căminuri și comunități adventiste. Peste trupul lui hidos s-a aruncat haina evlavioasă a intervenției miloase și plină de dragoste a lui Dumnezeu de a le curma viața spre a-i împiedica să continue o viață de mizerie și suferință. Din acest motiv oamenii nu mai înțeleg că ei de fapt susțin nemurirea păcatului.

Este această creație a lui Satana cu adevărat nemuritoare? Se poate trăi la nesfârșit despărțit de Dumnezeu? Dacă Dumnezeu S-ar retrage complet de pe pământ, și nu S-ar mai amesteca sub nici o formă în treburile planetei, iar omenirea ar ajunge la o pace trainică prin tratative și înțelegeri politice, ar continua viața la nesfârșit? Ar reuși comunitatea științifică să îmbunătățească calitatea vieții, să reducă riscurile de îmbolnăvire și să asigure condiții de

viață decente pentru toți locuitorii planetei? Ar reuși o religie globală, chiar croită după doctrina adventistă, să impună respect, dragoste și slujire pentru alții?

Se pare că aceasta este credința omenirii, iar esența ei este ascunsă în susținerea că păcatul nu omoară pe nimeni, acest idol care otrăvește sufletele a milioane de oameni.

Tămâind de zor în fața acestui idol scârbos, poporul nostru nu-și dă seama că omenirea se bucură de fiecare gură de aer, de fiecare bucată de pâine și de fiecare strop de apă doar datorită intervenției pline de dragoste – dar cât de costisitoare – a Părintelui nostru ceresc. Îngerii lui Dumnezeu depun eforturi fenomenale pentru menținerea unor condiții de viață optime, așteptând ca omenirea să audă din gura acestui popor vestea că moartea nu este o pedeapsă din partea lui Dumnezeu, ci consecința firească a despărțirii de Dumnezeu în care a fost târât Adam la început.

Fără mantaua de protecție a harului divin care înconjoară planeta, noi ne-am fi sugrumat demult unii pe alții. Fără influența Duhului Sfânt asupra inimilor celor din funcții de răspundere, armele nucleare construite ca un instrument de descurajare ar fi transformat demult planeta aceasta în praf și pulbere.

Dar omenirea nu crede așa ceva, iar comunitatea adventistă nu are nimic de spus la acest subiect, gripată în credința absurdă că păcătoșii nu vor pieri decât la intervenția nimicitoare a lui Dumnezeu. Din acest motiv, omenirea va ajunge să trăiască un viitor pe care nu-l crede posibil, ajungând să-L gonească definitiv pe Dumnezeu din treburile ei.

Viitorul nu sună deloc bine, ci cât se poate de sumbru:

„Când El (Hristos) părăsește sanctuarul, întunericul acoperă pe locuitorii pământului. În acel timp teribil, cei neprihăniți vor trebui să trăiască fără mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt. Protecția de care s-au bucurat cei răi este îndepărtată, iar Satana are control deplin asupra celor rămași nepocăiți. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu a luat sfârșit. Lumea a lepădat îndurarea Sa, a disprețuit dragostea Sa și a călcat în picioare legea Sa. Cei răi au depășit limitele timpului lor de încercare; Duhul lui Dumnezeu, refuzat cu încăpățănare, a fost în cele din urmă retras. Rămași fără adăpostul harului divin, ei nu mai au nici o protecție contra celui rău. Satana îi va arunca atunci pe locuitorii pământului în marea strâmtoare finală. Pe măsură ce îngerii lui Dumnezeu încetează să mai țină în frâu vânturile cumplite ale patimilor omenești, toate elementele războinice se vor dezlănțui. Întreaga lume va fi scufundată într-o ruină mai teribilă decât aceea care a venit peste Ierusalimul din vechime” (GC 614).

De ce va ajunge omenirea într-o asemenea situație disperată?

Deoarece a crezut că se poate descurca fără amestecul lui Dumnezeu, amăgită de duhuri de demoni care i-au spus că păcatul nu omoară pe nimeni, și că toate problemele ei vin din insistențele lui Dumnezeu de a-și impune jurisdicția asupra oamenilor.

Cum contribuie la această situație devastatoare idolul ascuns al adventismului, că păcatul este nemuritor și trebuie stârpit de Dumnezeu?